

KRÁL VLK

Anna Šochová

Král vlk

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Pohádka pro všechny na oslazení počátku školních dnů. Už to jede naostro, tak si oddychněte...

Jedno děvče, sirotek jménem Jana, vyrůstalo u chalupníka a jeho rodiny. Bylo to hodné a pracovité děvčátko, jenže cizí mezi vlastními pěti dětmi a tak moc vlídného zacházení nezažilo. Jednou Janu poslali s košíkem vajec na trh. Cesta vedla lesem, bylo časně ráno a děvče se bálo každého zvuku. Říkalo se totiž, že tu straší. Najednou se za ní ozval dusot kopyt. Jana se nemohla leknutím ani pohnout. Než se vzpamatovala, přeletěli kolem černí jezdcí. Taktak uskočila stranou, ale jeden do ní přesto strčil, až upadla.

Když zmizeli někde mezi stromy, uviděla Jana košík na zemi rozdupaný a vajíčka vysypaná kolem. Nezůstalo ani jedno celé! Rozplakala se. S takovou škodou se přece nemůže vrátit zpátky?! Bála se sice nadávek a pohlavků, ale především velikého zklamání celé chalupníkovy rodiny, protože každý grošík v chaloupce s tolika dětmi znamená hotový poklad. Ale kam se teď chudá holka jako ona poděje, jak takovou škodu napraví?

Viděla, že se k cestě opatrně plíží veliký pes. Nejdřív se ho lekla, ale vůbec na ni nevrčel, jenom koukal na trosky košíku. Zlákala ho totiž vůně rozbitých vajec. Určitě je hladový, pomyslela si Jana a bylo jí ho líto. Rázem zapomněla na vlastní bídu a usmála se na něj:

“Jen si je vezmi, olízej si je z kamení, alespoň tobě budou k užitku,” lákala psa. Přišel blíž a Jana v ranním šeru rozeznala, že je ke všemu i zraněný. Ze zadní nohy mu trčel šíp.

“Ty chudáčku, zatoulal ses a střelili tě lovci, vid’? Jsi na tom jako já, taky se nemůžeš vrátit.”

Pes, jako kdyby rozuměl, přišoural se k Janě a strčil jí šedivou hlavu pod dlaň, jako by žádal pohlázení. Pohládila ho, podrbala za ušima. Hned se k ní natočil tou zraněnou nohou a upřel na Janu veliké smutné oči. Poznala, že ji prosí o pomoc. Vytáhla opatrně šíp a zahodila. Pes zakňučel, ale její dlaň vděčně olízl. Potom se teprve pustil do rozbitých vajec.

Jana mu zamávala a šla dál. Hned jí bylo lehčeji. Snad ve velikém královském městě za lesem najde nějakou službu a časem chalupníkovi košík i vejce nahradí. Cestou uviděla stařenku s nůši na zádech. Seděla na pařezu a odpočívala. V nůši měla nasbírané suché větve na oheň. Jana byla ráda, že tu vidí živou duši, a hned se nabídla k pomoci. Pro stařenku je nůše jistě moc těžká. Ta přikyvovala a hned se Jany zeptala:

“A co ty, děvenko, co tak časně po svítání?”

“Trh ve městě začíná brzy, nesla jsem dva tucty vajec na prodej. Ale nějakí černí jezdcí...”

“Á, už vím, černí lovci,” pokývala stařenka lítostivě hlavou. “Víc mi nemusíš říkat. Srazili tě, vejce se rozbila. Štěstí, že jsi zůstala živá a zdravá. Proč se ale nevrátíš domů?”

Jana babičce pověděla o sobě úplně všechno. Jak se rozhodla nakonec hledat službu, aby svým chudým pěstounům nahradila škodu i zklamání.

“Vidím, že jsi poctivé děvče, ale ve městě by tě moc štěstí nepotkalo. Copak ty nevíš, co se tam děje?”

Jana zavrtěla hlavou. Do chalupy pod lesem žádné novinky nedorazily. Babička jí tedy dala nést svou nůši a cestou domů všechno pověděla. Jak se mladý král Jakub odmítl oženit se dcerou jednoho čaroděje a ten ho zaklel do podoby velikého vlka. Dal na něj poštvat psy a vyslal padesát nejlepších lovců, ale vlk utekl kamsi do lesů a ještě ho neulovili.

“Taktak, děvenko, již celých šest týdnů nám vládne proměněný čaroděj, který na sebe vzal královu podobu. Na království uvalil hrozná daně, každého cizího nechává vsadit do vězení a vodit na těžkou práci. Jak proti tomu zlořádu něco řekneš, už tě taky chytanou. Na celý kraj padl strach. Všichni se bojí, že se náš dobrý král pomátli. Jenom já jediná znám pravdu, protože jsem nedaleko v lese slyšela, jak se čaroděj s dcerou radí. Čaroděj chce na trůně zůstat, ale jeho dcera už zase kouká po jiném ženichovi. Zle nám bude pod vládou takového krále! Ale co já, stará osoba, proti

úkladům mohla udělat? Jenom tu zůstat a čekat na člověka s čistým srdcem, který našeho ubohého krále nasytí, ošetří a v Černé věži mu ustele.”

Podivila se Jana, o jaké věži to babička mluví. Už byly u malinké lesní chaloupky, kde stařenka bydlela. Byla to kořenářka, jaké občas v pustých lesech klidně přebývají. Nežila tu sama: Babičku i Janu hned uvítaly dvě mourovaté kočky a stařence na rameno přilétl ptáček. U kolíku na palouku byla uvázaná koza, která se také hned snažila kořenářku uvítat. Babička se ale Jany docela přísně zeptala:

“Poslouchej, cože se mne nebojíš, když žiju na tak odlehlém místě? Co když jsem zlá čarodějnice? Co když jsem tě sem vylákala a budeš mi ode dneška věčně sloužit?”

Jana pokrčila rameny a usmála se:

“Mluvíte se mnou vlídněji, než moji pěstouni, a ti přece nejsou opravdu zlí, jenom je nás v chalupě moc a jídla málo. Když vás tak radostně vítají všechna zvířata, jistě se o ně staráte s láskou a zlá nebudete. Pracovat také dovedu a jestli potřebujete, ráda vám v chaloupce pomohu. Povězte mi ale, o jaké věži jste mluvila?”

“Nejdřív tedy splň slib a pomoz mi. V chaloupce uklid', dříví na zimu mi nasbírej a nachystej. Jídla budeš mít dost a spát můžeš tamhle na seně.”

Jana se nerozmýšlela. Služba jako služba, navíc ji smutný králův osud dojímala, protože i u nich v chalupě se o něm mluvilo s uznáním. Ráda stařence pomůže, aby se jí tu žilo lépe. Jestli se ale Jana může navrch od babičky dozvědět, jak zlé kouzlo zrušit, snad by se ve světě pro krále brzy i pomoc našla. Celý týden tedy u babičky pilně pracovala, navrch i bylinky sbírala, dokud osmého dne stařenka uznale nepokývala hlavou:

“Jsi opravdu hodné a milé děvče, Janičko. Povím ti o té věži. Stojí tři dny cesty odtud. Jenom tak hodný člověk, jako jsi ty, tam dokáže dojít. Na takového totiž kouzla temných lesů nedosáhnou. Jenže přímo ve věži je to jiné, tam se dějí divné věci. Zvířata prý mluví, podlaha se třese, duchové procházejí místnostmi a leccos dalšího. Vítr tam navál prach a listí, nábytek povalil a hodně polámal. Přesto musí někdo být

právě tak statečný, aby přes všechna protivenství dokázal komoru ve věži pohodlně upravit, aby se tam samotný král bez námitek a rád uložil.”

Jana zesmutněla. Zakletí jí připadalo nezrušitelné. Copak někdo vydrží tolik hrůz? Ustlat králi by si klidně troufla i ona sama, ale ten zbytek! Vždyť se nedávno bála jít sama za rozbřesku do obyčejného lesa, což teprve do míst, plných kouzel! Babička pokývala hlavou.

“Vždyť jsem říkala, že je to zakletí zlé. Ty se umíš usmívat od rána do večera, z každé maličkosti se raduješ, ale bojím se, že by i tobě úsměv z tváře zmizel. Vyspi se a ráno promyslíme, co udělat, abys pěstounům škodu vynahradila a přitom do města nemusela.”

Jana však nemohla usnout. Seděla do tmy na zápraží a přemýšlela. Najednou přiběhl velký tmavý stín. Jak ji šťouchl do ruky, hned Jana poznala, že se její přítel z lesa přišel pomazlit. Měla velikou radost, že na ni nezapomněl. Podrbala ho za ušima a dala mu zbytek své placky, kterou s babičkou měly k jídlu místo chleba.

“Ty tuláku! Co kdybys zůstal tady, u babičky kořenářky? Jestli je v lese tolik lovců, znovu tě některý může střílet.”

Jako kdyby Janě rozuměl, hned si jí lehl u nohou a Jana si vzpomněla na chudáka krále, kde se asi zrovna schovává a jak mu asi je ve vlčí kůži. Připadalo jí najednou, že úkol vysvobodit ho není tak hrozný. Vždyť babička neřekla, že je zakázáno se někdy leknout. Jenom je nutné přes všechny ty strašidelné naschvály vydržet, jednu komoru uklidit a připravit ke spaní.

“Kdybys ty se mnou šel, hned by mi bylo veseleji, ale tady budeš v bezpečí,” řekla psovi nahlas. Olíznul jí ruku, jako by všechno schvaloval. Ráno byl sice pryč, ale Jana se s babičkou loučila s tím, že sem ten tulák určitě přijde. Babička se trochu podivila, kde se tady vzal pes, ale slíbila, že se o něj ráda postará.

Jana se tedy vydala s uzlíkem placek pěšinkou skrze hluboký les. Kolem slyšela řvát medvědy, výt vlky a štěkat lišky, ale stejně jako kdyby byla u chalupy pěstounů, žádného z těch tvorů nezahlédla. Vytí vlků, jaké znala hlavně ze zimních nocí, Janu jen popohánělo dál, protože jí vždycky připomnělo ubohého zakletého krále. Možná se o něm vlci radí, možná mu pomáhají, protože několikrát Jana zaslechla také volání lovců, troubení jejich rohů, vzdálený štěkot psů nebo dusot koní.

Navečer Jana vždycky vylezla do rozložené koruny nějakého stromu a připravila si tam nocleh ze silných větví a chvojí. Třetího dne před západem slunce najednou stála před velikou černou věží. Nebyla to obyčejná věž, ale spíš vysoký dům s tlustými zdmi, který měl vchod vysoko nad zemí. Slýchala o takových domech vyprávět. Kdysi dávno je lidé stavěli, protože bylo hodně válek a taková věž byla stejně bezpečná, jako veliký hrad. Vešli se tam lidé i zvířata. Stačilo vytáhnout nebo shodit můstek, který vedl k jeho vchodu.

Jana po takovém úzkém můstku statečně vešla dovnitř. Ani za sebou nezavřela dveře, protože byly rozbité. Visely vyvrácené na jediném pantu. Dál všechno vypadalo, jak babička říkala: Všude byly pavučiny, smetí, prach a rozházené věci, jako kdyby odtud někdo ve spěchu utíkal.

Jana šla dál, prohlédla všechny kouty, i do sklepa se podívala. Tam byla studna, po okraj plná vody. A také dřevěný škopek a pomačkaný cínový džbán. Kde je voda, může být brzy čisto, pomyslela si Jana spokojeně. Nabrala hned vodu a vynesla nahoru. Tady se začala kamenná dlažba třást, až se v Janě srdce zastavilo. Ale potom si vzpomněla na kluka Marka z chalupy, hrozného špindíru, který se studené vody bál jako čert kříže. Přišlo jí k smíchu, že se možná takhle bojí umývání i špinavý dům.

“Copak mám pořád zakopávat o nepořádek, schovaný v prachu? Než zazpívám písničku, bude to nejhorší hotovo. Kdybych ale měla koště, bylo by to ještě rychlejší,” chlácholila věž, jako by se ty kamenné zdi a dlažba opravdu mohly bát. A ejhle! Hned zavadila nohou o pořádné koště a když s chutí začala plnit, co slíbila, kamenná dlažba se uklidnila.

Než se setmělo, bylo ve velké síni docela čisto. Dva dlouhé stoly a čtyři lavice byly omyté, postavené, na nich stálo několik pohárů, misek a velký svícen. Všechno, co našla Jana poházené po zemi a v koutě. Naskládala do krbu kousky dřeva a rozdělala oheň. Protože už našla i několik polámaných svící, napíchla je na trny svícnu, zapálila a šla se podívat nahoru po schodech, kdeže je ta komora pro krále.

Za těžké dubové dveře pouze nahlédla. Vůbec nerozeznala, co tam všechno je, protože uprostřed komory byly navršené dvě hromady, pokryté spoustou smetí a prachu. Dobře Jana udělala, že trochu poklidila nejdříve dole v síni! Tady bylo práce na několik dní. Neměla by kde v takovém nepořádku a špíně hlavu složit. Sešla tedy dolů a nestačila se divit: Na jednom stole zatím kdosi prostřel bílý ubrus, na něj položil džbán s mlékem, cínovou mísu plnou koláčů, ošatku s chlebem. Na další míse ležel kus uzeného masa a veliký nůž. Jana se rozhlédla, kdože sem přišel, ale jedna z polámaných vyřezávaných židlí, které zatím postavila do kouta, se sama přišoupla ke stolu a jako by Janu zvala k usednutí.

“To je pro mne? Děkuji, sednu si opatrně, abych ti neublížila,” řekla statečně Jana té židli o třech nohách. Ta zavržala a přistrčila Janu blíž ke stolu. Když se Jana najedla, poděkovala za hostinu a hned se na lavici u zdi objevila silná houně a velký polštář, jaký ani chalupník se ženou neměli. Jana opět nezapomněla věži poděkovat a spokojeně usnula.

Ve spánku Jana věděla, že někdo kolem chodí, ale byla tak unavená, že vůbec neotevřela oči a spala dál. Sotva ráno vyskočila, znovu měla prostřeno k jídlu, ale jenom uždíbla a spěchala do komory. Nezastavila se celý den, ruce jí už bolely, ale večer před setměním spokojeně prohlížela truhly, stůl a židle, které zítra pořádně omyje a očistí. Pouze na postel ještě nesáhla. Ta byla veliká, se čtyřmi vyřezávanými sloupky v rozích a nahoře s nebesy. Závěsy těch nebes byly stržené a špinavé se válely na zemi. Byly těžké, bohatě vyšíváné. S těmi si Jana opravdu nevěděla rady. Snad pomůže vytáhnout je a nějak vyvěsit z okna, aby z nich vítr alespoň prach vyklepal.

Večer Jana opět sešla do síně, kde na ni čekal prostřený stůl a třínohá židle, ale také široký škopek s horkou vodou a plátnem na utření. Nemusel ji nikdo pobízet, hned se s chutí umyla a upravila. Když potom čistá usedala ke stolu, vešly do síně dvě bílé postavy. Jana vstala a uklonila se jim, protože vypadaly jako nějaký starý král s královnou. Usmály se na Janu a šly dál, ke kamenným schodům nahoru. Jana čekala, co se ještě bude dít, ale židle se zavrtěla, aby už jedla a nekoukala okolo. Ti dva duchové se znovu neukázali a Jana spala ještě lépe, první noc.

*

Pracovala neúnavně dál a třetího dne odpoledne zaslechla štěkot smečky psů. Běžela hned dolů, zkoušela pohnout vyvrácenými dveřmi, ale byly moc těžké. Jana měla strach, aby ji tady nenašli černí lovci a aby ji psi nepokousali. Chtěla zbytek mostku shodit dolů, ale to už se přihnul první pes. Skočil přes celý mostek, až se Jana lekla. Přikrčila za zbytkem starých dveří, ale vtom poznala svého známého psího tuláka. Objala ho:

“Vidíš, měl jsi zůstat u babičky kořenářky. Teď sem psi běží po tvójí stopě. Počkej, shodím ten můstek a zavřeme alespoň dveře do síně, tam už se psi nedostanou.”

“Nestarej se o mne, děvče, někam zalezu. Hlavně ty se schovej, aby ti neublížili!”

Jana se lekla, ale potom si vzpomněla, že v téhle věži mohou zvířata mluvit.

“Jéje, ty se o mne staráš? Teď tě už vůbec lovcům nevydám, upaluj do síně!”

Pes zamířil dozadu, kde tmavé kouty sloužily jako chlév pro dobytek a koňská stání. Jana ho popadla za kožich na krku a strčila do správných dveří. Jenže sotva byli v síni, slyšela Jana křik lovců. Chtěli se dostat dovnitř a prohlédnout Černou věž.

Honem běžela nahoru do komory a lákala psa za sebou. Napadlo ji, kam by asi ho měla schovat. Rychle složila kus látky z těch vyprášených starých nebes z postele a strčila jej pod stůl u zdi.

“Sem zalez a ani se nehni,” poručila mu. “Přikryju stůl a budeš schovaný. Jako když si dřív na té královské posteli zatáhli závěsy. Mně snad nic neudělají.”

Pes přeměřil pelech pohledem, zase janě olízl ruku a vlezl na vykázané místo. Jana jen zavrtěla hlavou: Ono se mu to dokonce líbí? Kouskem látky překryla stůl tak dobře, že z velkého psa nebyl vidět ani kousek ocasu nebo tlapy. Už slyšela, že honící psi štěkají venku, v síni dole hlaholí hlasy a sem stoupá po schodech některý lovec. Ještě přistrčila k zakrytému stolu židli a na prázdnou postel hodila další velký, těžký kus starého závěsu a postavila se tam. Sotva těžkou tkaninu začala rovnat, jako by stlala, vešel zamračený muž s dýkou v ruce.

“Kdo jsi a co tady děláš?!”

Jana se uklonila a tiše odpověděla:

“Jsem sirota, pane, zabloudila jsem v lese a našla tenhle dům. Jistě patří nějakému panstvu a jestli se o něj budu starat, jednou přijdou a dostanu tady službu. Zatím mám alespoň střechu nad hlavou.”

“Ty hloupá, nevíš, že tady straší?”

Jana hned dělala vylekanou. Muž mávnul rukou a zeptal se vlídněji:

“Lovíme krvelačného, velikého vlka lidožrouta. Měla bys s námi odjet pryč, tady není bezpečno. Pověz, neběželo tudy kolem věže nějaké velké zvíře?”

Jana zavrtěla hlavou. Sice nebyla zvyklá lhát, ale kolem věže skutečně žádné zvíře neběželo. Neviděla přece z oken nic, ani myšku. Do věže, to ano, jenže to by se muž musel zeptat jinak. Lovec se rozhlédl a potom přistoupil k posteli. Prohlédl si látku ze závěsů a potom do ní začal bodat dýkou a trhat, dokud nebyla na cáry.

“Bude lepší, když na to svoje panstvo přece jenom počkáš. Uvidíš, jakou ti dá výslužku, když tady teď ani zázrakem nedokážeš ustlat pro krále tak, aby byl spokojený!”

Zachechtal se a odešel. Jana stála jako opařená. Slyšela, jak lovci odjíždějí a jak mizí štěkot psů v lese, ale pořád se musela dívat na zničenou látku. Ubohý král! Ten přece kolem sebe potřebuje nádheru a pohodlí, jenže z takových cárů už nikdo nic nevykouzlí. Nikdo už jejich hodného krále nevysvobodí! Rozplakala se. Její velký pes vylezl z úkrytu a zakňučel, jako by krále oplakával s ní. Teď poprvé si ho Jana pořádně prohlédla. Byl šedý jako – vlk! Sotva se tomu stačila podívat, zatřásla věží rána a před Janou stál hezký mladík se zlatou korunou na hlavě.

Děkoval Janě za vysvobození a žádal, aby s ním odjela na královský hrad ve městě. Prý byla jediným člověkem, který ho v té vlčí kůži nezahnal, ale beze strachu mu pomáhal. Jana jenom vrtěla hlavou. Nemohla tomu všemu uvěřit. Vlky sice z lesa slychala, ale dřív neviděla ani jednoho. Nebylo tedy těžké pomoci tvorovi, který byl hladový a zraněný. A choval se k ní přátelsky, právě jako pes. Čím že ho osvobodila, copak udělala zvláštního?

Král Jakub rád Janičce připomněl, jak ho v ranním šeru ošetřila a dovolila nasytit se rozbitými vejci, u kořenářčiny chaloupky se s ním také rozdělila o jídlo. Vždycky ho mohla zahnat nějakým klackem nebo křikem jako jiní. Splnila i třetí podmínku: Nakonec mu přece ustlala v uklizené komoře, přímo tady pod stolem!

“A kdo by chtěl zpochybnit, že na tkanině s královským erbem, tvou rukou složenou a urovnanou, sám král vděčně a rád nespočinul? Ty jediná si zasloužíš být mojí královnou!”

Tehdy se Jana upřímně lekla. Král byl sice hezký a milý, vždycky o něm slyšela jenom chválu, ale hnedka se vdávat? Je přece jenom obyčejná holka z chalupy a ještě navíc hodně mladá, nic pořádně neumí. Vždyť by se tomu všichni smáli! Hezky se tedy uklonila a poprosila krále, zda by jí radši nenašel nějakou službu, ta že se pro obyčejné děvče hodí víc. Nebo ať jí tady nechá bydlet, že se už zdejších kouzel nebojí. Králi se to nelíbilo, ale nakonec souhlasil, že Janu tedy vezme do služby. S tím, že jí sám vymyslí povinnosti podle jejích zásluh.

“Jen jestli ale celý rok v mé službě vydržíš. Potom si vybereš ženicha, kterého budeš chtít. Žádný tě neodmítne, to mi věř.”

Venku kolem věže se rázem ocitlo mnoho dvořanů v krásných šatech, potom přihřčely kočáry a přijeli urození jezdci na koních. Všichni se divili, jaká kouzla je sem přenesla, ale to již z věže vycházel král a všem oznamoval, co se všechno stalo. A že se Janinka stává jeho schovankou.

“To je ta služba,” pošeptal jí, když spolu seděli v kočáře. “Za jediný rok se naučíš, co všechno znají a dovedou urozené dívky. Nebude to lehké, ale dala jsi slovo, že rok vydržíš a lepší službu pro tebe nenajdu.”

Jana se lekla, ale co mohla dělat? Požádala tedy, zda by mohla dát vědět pěstounům do chalupy, ale král Jakub hned zavelel, aby kočár místo do města zajel na kraj lesa k chaloupce a sám pěstouny bohatě odměnil. Zval je do města i na svůj zámek, ale chalupník skromně prohlásil, že je venkovan a radši zůstane na vesnici. Král mu tedy daroval statek, aby jeho děti měly dostatek jídla a už nepoznaly chudobu

*

Jak král Jakub slíbil, služba u něj nebyla lehká. Lidé si vyprávějí, že princezny jenom chodí v hedvábí a čas jim plyne v hrách a zábavě, jenže to asi někde daleko, určitě ne v Jakubově zámku. Králova schovanka dostala dvacet učitelů a musela se učit celé dny. Někdy měla pocit, že je na tom hůř, než batole, protože i chodit v těch svých nových nádherných šatech musela jinak. Učili ji mluvit hned v několika cizích řečech, ale i ta běžná dvorská mluva často připomínala nějakou zvláště pokroucenou řeč. Zkrátka a dobře, když se z obyčejné chalupnické holky dělá princezna, jako by vznikl úplně nový člověk.

Přesto všechno si Janinka dál uchovala svoji skromnost a dobrotu. Během toho roku také vyrostla do krásy. Točili se kolem ní rytíři a hrabata z královy družiny, ale Janinka se jen usmívala, ke každému se chovala mile a zdvořile a žádnému nedávala přednost. S uplývajícím rokem však trochu posmutněla, protože na zámek stále přijížděla poselstva, aby králi vyjednala svatbu s tou či onou cizí princeznou. Král Jakub měl tolik jednání a často se zavíral do pracovny, že ho jeho schovanka nevidala několik dní. Jednu si ji po takovém odloučení dal zavolat. Jana myslela, že ji zase

vyzkouší, co nového se zatím naučila. Král ale řekl, že za tři dny bude pořádat veliký ples a chce na něm světu představit svou nevěstu.

“Vždyť víš, jak všichni chtějí, abych se oženil. Tys mne před rokem odmítla, ale chci, abys mi právě ty vybrala a určila tu nejlepší nevěstu.”

Janince se málem srdce zastavilo leknutím. Král po ní chtěl hodně těžkou věc. O žádné princezně totiž neslyšela tolik dobrého, aby si ji vedle krále Jakuba dovedla představit. Vlastně si žádnou ani představovat nechtěla, byla do něj sama dávno zamilovaná až po uši. V tuhle chvíli to rázem poznala. Král Jakub pokračoval:

“Také moje schovanka by měla mít svatbu. Už jsi potkala někoho, koho máš ráda?”

Jana po pravdě přikývla, začervenala se a sklopila oči. Jakub dál čekal na odpověď a tak musela nějak promluvit a přitom se neprozradit:

“Chodím sice v hedvábí a pilně jsem se učila, ale nevěřím, že bych vám dovedla vybrat mezi princeznami tu správnou nevěstu. Chtěla bych, aby vás měla ráda, ale jak to poznáte během jediného plesu?”

“Máš pravdu, to je hodně důležité. Nepotřebuji však urozenou nevěstu ani opravdovou princeznu. Pověz mi, znáš nějakou dívku, která by stála víc o mne než o korunu a království?”

Janince nezbylo, než přikývnout, ale měla slzičky na krajíčku. Styděla se přiznat, že má krále Jakuba už dávno ráda, protože pořád měla na paměti, že je jen děvče z chaloupky pod lesem. Jak Jakub řekl, už jednou ho odmítla a to se králům nedělá. Jistě ho tím hodně urazila. Král ji upřeně pozoroval, ale nedovolil, aby se Janinka dlouho trápila. Vzal ji za ruku a odvedl k velikému zrcadlu a ukázal na odraz v něm:

“Myslíš, že s touhle bych mohl být šťastný? Mám ji rád od prvního dne, kdy jsem ji uviděl. Tehdy jsem ještě vypadal trochu divně, měl jsem být vlkem, ale prý jsem vypadal víc jako veliký pes. Nebo ses mi přece jen zamilovala do někoho jiného od dvora? Řekni pravdu: Koho máš ráda?”

“Tebe,” vyhrkla Janinka, otočila se a objala svého Jakuba kolem krku. Když si vypověděli, jak moc se mají rádi, Jakub Janince prozradil ještě jednu věc:

“Konečně ti mohu splnit i tvoje druhé přání tam z té staré věže: Chtěla jsi v ní bydlet, pamatuješ? Je kouzelná, chráněná mými pradávnými předky. V ní je každý z mé rodiny v bezpečí, nikdo ho nezraní, nezabije a všechny nemoci tam pominou. Čaroděj s ní nemohl udělat víc, než poničit nábytek a zařízení. Přebývat v ní smí pouze ten, komu to naši dobří duchové dovolí. Darovat ji mohu pouze své královně a našim dětem.”

Potom byl veliký zásnubní ples, ještě slavnější svatba a hodně radosti po celé zemi. Janinka s Jakubem žili šťastně a dlouho. Vládli moudře a lid na ně ještě po staletích s láskou vzpomínal. V té zemi všude panoval pořádek a čistota, protože když byl někdo líný, pohodlný nebo odkládal svou práci, připomněli mu ostatní: “Jen se podívej na naši královničku Janu. I ta nejobyčejnější práce, dobře a včas udělaná, má moc působit zázraky.”

Mnozí ještě dodávali: “Když projevíš dobré a soucitné srdce, často ani nepoznáš, že se ty zázraky dávno dít začaly.”

Tu zemi poznáte i dnes, jakmile tam vkročíte: Všichni se usmívají a člověku je rázem tak hřejivo u srdce, že se usmívá s nimi.